

eller Embedsmand løst fra sin Værnepligt, og kan renoncere paa sin Charge eller sit Embede, naar han vil. Enkelte kunne vel gjøre Misbrug af denne Rettighed, men Saadant er aldeles uden Conseqvent; jeg kjender ingen Lov, som i dette Punkt skjelner imellem Linieofficerer og Reserveofficerer; er den ene værnepligtig, saa er den Anden ogsaa, og omvendt, er den ene løst fra sin Værnepligt, saa er den Anden ogsaa.

Det maa endnu være mig tilladt at gjøre en Bemærkning om de Officerer i Almindelighed, der i Krigen ere forfremmede fra Geleddet og have været frivillige. En foregaaende æret Taler har allerede udtalt, at de ikke ere udnævnte under de tidligere Bestemmelser af 28de April 1842. Disse Bestemmelser viste sig aldeles utilstrækkelige, i de 6 Aar fra 1842 til 1848. Da Krigen udbrød, var der maaffæen halv Sues Reserveofficerer, og jeg troer vist ikke, at $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af dem, nøle regnet, kunde opfylde de Betingelser, som man forlangte af dem, at skulle underholde sig og tjene i Fredstid paa egen Bekostning. De Officerer, der ere udnævnte under Krigen, ere udnævnte ifølge en Parolbefaling af 26de Marts og en kongelig Resolution af 1ste April 1848, ved hvilken Avancementsbestemmelserne af 1842 ere satte ud af Kraft. Dengang hiin Parolbefaling udkom, var det min fulde Overbeviisning og er det endnu, at der med den Udset, der gaves de Frivillige til at forfremmes til Officerer, sigtedes til Linien og ikke til Reserven. Dersom Meningen af Parolbefalingen havde været at forskaffe Officerer til Reserven, vilde den ganske have forfeilet sin Hensigt. Hvorledes kunde man vente at faae unge Mennesker, der vare i Bestiddelse af de dertil fornødne Egenskaber til at indtræde som Menige og forlade deres Livsstilling, for at gribe Musketten og dele den simple Mandes Besværligheder, Farer og Affavn, og det for at blive Reserveofficerer paa de i Planen af 1842 givne Betingelser? Dermed vil jeg ikke sige, at Parolbefalingen af 26de Marts har givet de Frivillige noget Tilfagn om at indtræde i Linien; Tilgangen maatte naturligviis afhænge af den Trang, man havde til Officerer, og af de Vedkommendes Dvafficationer.

Men, naar disse Officerer have faaet en forskjellig Anvendelse, idet nogle ere komne i Linien og andre i Reserven fornemmelig fordi der ikke var Plads for dem alle i Linien, saa mener jeg dog, at Staten maa behandle dem alle eens, og ligesaavel tilstaae Reserveofficererne, naar de ere svagelige, eller man ikke længere har Brug for deres Tjeneste, ligesaavel som Linieofficererne Adkomst til Pension efter Pensionsloven af 1851, eller efter en anden nærmere bestemmende Lov. Det er min Overbeviisning, at det vilde være ubegrundet og det danske Folk uværdigt, om man vilde behandle de Frivillige, som dengang meldte sig, forskjelligt og tilstaae Pension til dem, som ere indtraadte i Linien, men ingen til dem, som ere indtraadte i Reserven, eller kun tilstaae dem eet Aars Gage ved deres Afgang. Jeg vil derfor henstille til den ærede Forsamlings Overveitelse, om ikke alle Reserveofficerer, hvad end deres Oprindelse er, og uden noget smaaligt Hensyn til, om de ere værnepligtige eller ikke, maae tilstaaes lige Rettigheder. Jeg mener, de have lige Krav paa Folkets Høiagtelse, paa dets Taknemmelighed og dets Kjærlighed, og jeg maa derfor anbefale det Endringsforslag til den ærede Forsamlings Opmærksomhed, som er stillet af 4 af Thingets ærede Medlemmer, ifølge hvilket de alle blive behandlede eens, og at der, naar man ikke længere har deres Tjeneste behov, eller de affædiges formedelst Svagelighed, tilstaaes dem Pension efter Loven af 1ste Januar 1851, eller der forbeholdes, at deres Pension bestemmes senere ved særlig Lov.

Ordføreren: Det er beklageligt, at der skal herfste en saadan Novereensstemmelse mellem de Ministre, som afløse hinanden, at den ene erklærer det Forslag, som den anden har fremsat, for at være den danske Nation uværdigt (Hør!). — Det er fremdeles mindre rigtigt af den ærede Krigsminister at styrke Angrebet paa vort Forslag, naar han ikke selv har stillet noget, som er mere fyldestgjørende for ham end det her fremsatte; thi det afviser jo dog, efter hans Udtalelse, i flere Punkter fra det af ham selv fremsatte. Hvorfor har Krigsministeren ikke selv fremsat et Forslag, der var aldeles fyldestgjørende for ham? (Hør!). Jeg maa endvidere gjøre Indsigelse